

Ik ben niet naar de begrafenis van Alice geweest.

Ik was toen zwanger en helemaal uitzinnig van verdriet. Maar het was niet Alice om wie ik verdriet had. Nee, tegen die tijd haatte ik Alice al en was ik blij dat ze dood was. Het was Alice die mijn leven had verwoest, die me het beste wat ik ooit had gehad, had afgepakt en in duizend niet meer te repareren stukjes kapot had gesmeten. Ik huilde niet om Alice, maar vanwege haar.

Maar nu, vier jaar later en oneindig veel gelukkiger, eindelijk gezetteld in een aangenaam en regelmatig leventje met mijn dochter Sarah (mijn lieve, o zo serieuze kleine Sarah), wou ik soms dat ik toch naar Alice' begrafenis was gegaan.

Het punt is dat ik Alice af en toe zie – in de supermarkt, bij het hek van Sarahs kinderdagverblijf, op de sociëteit waar Sarah en ik soms voor weinig geld een hapje gaan eten. Ik vang vanuit mijn ooghoeken een glimp op van Alice' glanzende, stroblonde haar, haar modellenlichaam, haar opvallende kleren, en blijf dan staan kijken, met een bonzend hart. Al heel snel herinner ik me dan weer dat ze dood is, weg, dat ze het onmogelijk kan zijn, maar ik moet mezelf toch dwingen om naar haar toe te lopen, om mezelf ervan te overtuigen dat ik niet wordt achtervolgd door haar geestverschijning. Van dichtbij zien die vrouwen er soms hetzelfde uit, hoewel ze nooit, helemaal nooit, net zo mooi zijn als Alice. Het komt echter vaker voor dat ze bij nader onderzoek totaal niet op haar lijken.

Ik draai me dan om en ga verder met wat ik dan ook aan het doen was, maar alle warmte is uit mijn gezicht en lippen getrokken en mijn vingertoppen tintelen onaangenaam van de adrenaline. En altijd weer is mijn dag verpest.

Ik had naar de begrafenis moeten gaan. Ik had niet hoeven huilen of doen alsof ik wanhopig was. Ik had verbitterd kunnen lachen en in de grafkuil spugen. Dat had echt niemand wat kunnen schelen. Als ik maar had gezien dat ze haar kist in de grond hadden laten zakken, dat ze aarde in haar graf hadden gegooid, dan had ik zekerder geweten dat ze echt dood en begraven was...

Dan zou ik, diep vanbinnen, weten dat Alice voorgoed weg was.

1

‘Kom je ook?’ Alice Parrie kijkt me glimlachend aan.

Het is lunchtijd en ik zit in mijn eentje onder een boom, verdiept in een boek. ‘Wat?’ Ik houd een hand boven mijn ogen en kijk op. ‘Waar moet ik komen?’

Alice geeft me een stukje papier.

Ik pak het aan en begin te lezen. Het is een felgekleurde fotokopie van een uitnodiging voor Alice’ feest ter ere van haar achttiende verjaardag. *Komt allen!! Neem je vrienden mee!!* staat er. *Gratis champagne! Gratis eten!* Alleen als je zo populair en zelfverzekerd bent als Alice kun je met zo’n uitnodiging komen aanzetten; een wat alledaagser type zou het gevoel hebben dat hij om gasten smeekte. Waarom ik, vraag ik me af. Ik weet wie Alice is, iedereen weet wie Alice is, maar ik heb nog nooit een woord met haar gewisseld. Ze is een van die meisjes – mooi, populair – die je gewoon niet over het hoofd kunt zien.

Ik vouw de uitnodiging doormidden en knik. ‘Ik zal het proberen. Klinkt leuk,’ lieg ik.

Alice kijkt me een paar seconden aan. Dan laat ze zich met een zucht naast me neerzakken, zo dichtbij dat een van haar knieën zwaar tegen de mijne rust.

‘Je gaat het helemaal niet proberen.’ Ze grijnst.

Ik voel dat ik bloos. Hoewel mijn hele leven soms één grote façade lijkt, een muur van geheimen, kan ik niet goed liegen.

Ik staar naar mijn schoot. 'Waarschijnlijk niet.'

'Maar ik wil dat je komt, Katherine,' zegt ze. 'Dat zou ik echt heel fijn vinden.'

Het verbaast me dat Alice weet hoe ik heet, maar wat me nog meer verbaast – nee, ik vind het zelfs erg moeilijk te geloven – is dat ze wil dat ik op haar feest kom. Op Drummond High kent bijna niemand me en ik heb er geen echte vrienden. Ik kom en ga stilletjes, in mijn eentje, en volg de lessen. Ik probeer zo min mogelijk aandacht te trekken. Het gaat redelijk goed op school, maar ik haal geen buitensporig hoge cijfers. Ik doe niet aan sport en ben van geen enkele club lid geworden. En hoewel ik weet dat ik dit – als een soort schaduw door het leven gaan – niet eeuwig kan volhouden, komt het me voorlopig wel goed uit zo. Ik verstop me, dat weet ik; ik ben een lafaard, maar op dit moment is het nodig dat ik onzichtbaar ben, dat ik het soort meisje ben dat geen nieuwsgierigheid opwekt. Zo zullen ze nooit hoeven weten wie ik in werkelijkheid ben, of wat er in Melbourne is gebeurd.

Ik sla mijn boek dicht en begin mijn lunchspullen in te pakken.

'Wacht.' Alice legt een hand op mijn knie.

Ik kijk haar zo koeltjes mogelijk aan, en ze trekt hem weer weg.

'Ik meen het,' vervolgt ze. 'Ik wil echt graag dat je komt. Ik vond het fantastisch wat je vorige week tegen Dan zei. Ik wou echt dat ik zulke dingen kon bedenken, maar dat lukt me gewoon niet. Daar ben ik gewoon niet snel genoeg voor. Weet je, het zou nooit in me zijn opgekomen om de gevoelens van die vrouw op die manier op te vatten. Pas toen ik hoorde hoe je Dan op zijn nummer zette, snapte ik het. Ik bedoel, dat was echt heel goed; het klopte precies wat je zei, en je hebt Dan goed te kakken gezet, die idioot.'

Ik weet meteen waar Alice op doelt – de eerste en enige keer dat ik mijn dekking liet zakken, mezelf even vergat. Ik ga niet

meer zo snel tegen mensen in. Ik doe juist erg mijn best om dat in mijn dagelijkse leven te vermijden. Maar de manier waarop Dan Johnson en zijn vrienden zich twee weken geleden gedroegen, stuitte me zo tegen de borst dat ik mijn mond niet kon houden. Er was een gastspreker die het had over carrièreplanning en toelatingseisen voor de universiteit. Ik geef meteen toe dat het een saai verhaal was dat we al duizenden keren hadden gehoord, en de vrouw die het praatje hield, was zenuwachtig, dus ze stotterde en aarzelde en praatte in verwarrende cirkelredeneringen, wat alleen maar verergerde naarmate de meute luidruchtiger en onrustiger werd. Dan Johnson en die enge vriendjes van hem maakten daar misbruik van. Ze verstoorden de boel opzettelijk en waren zo wreed dat de vrouw uiteindelijk huilend van vernedering wegliep. Toen het allemaal voorbij was, ging ik in de gang achter Dan staan en tikte hem op de schouder.

Dan draaide zich om met een zelfvoldane blik op zijn gezicht; het was duidelijk dat hij een soort goedkeuring voor zijn gedrag verwachtte.

‘Weet je wel wat je die vrouw hebt aangedaan?’ begon ik, aangevuurd door woede, met een verbazingwekkend krachtige stem. ‘We hebben het hier wel over haar leven, Daniel, haar carrière, haar professionele reputatie. Jouw zielige roep om aandacht is voor haar een enorme vernedering. Ik heb echt medelijden met je, Daniel, je moet wel erg kleinzielig zijn om iemand zo de grond in te willen stampen, iemand die je niet eens kent.’

‘Je was echt te gek,’ vervolgt Alice. ‘En eerlijk gezegd was ik hartstikke verbaasd. Ik bedoel, volgens mij was iedereen verbaasd. Niemand durft zo tegen Daniel te spreken.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Echt niemand.’

Nou, ik wel, denk ik bij mezelf. Mijn echte ik wel tenminste. ‘Het was bewonderenswaardig. Moedig.’

En dat woord geeft de doorslag: moedig. Ik wil zo graag moedig zijn. Ik wil de lafaard in me zo graag uitwissen, kapotma-

ken en vernietigen dat ik geen weerstand meer aan haar kan bieden.

Ik sta op en hang mijn tas over mijn schouder. 'Oké,' zeg ik tot mijn eigen verbazing. 'Oké, ik kom.'

2

Alice wil per se dat we ons samen klaarmaken voor het feest. Ze komt me op de dag van het feest vlak na de lunch afhalen in haar auto, een gehavende oude Volkswagen, en neemt me mee naar haar huis. Onderweg, terwijl ze voortdurend van rijbaan wisselt en veel sneller rijdt dan iemand met een voorlopig rijbewijs officieel mag, vertelt ze me dat ze alleen woont, op een eenkamerflatje in de binnenstad. Ik ben verbaasd, echt stomverbaasd. Ik had verwacht dat iemand als Alice wel bij liefhebberende ouders in een comfortabel huis in een buitenwijk zou wonen. Ik had verwacht dat ze wel zou worden verwend en vertroeteld, dat er voor haar zou worden gezorgd (net zoals vroeger bij mij het geval was), en het feit dat ze alleen woont, maakt haar ineens interessanter, gecompliceerder dan ik had gedacht. Het is wel duidelijk dat Alice en ik meer gemeen hebben dan ik dacht.

Ik wil haar wel duizend vragen stellen – Waar zijn haar ouders? Hoe kan ze zich een eigen flatje permitteren? Is ze wel eens bang? Voelt ze zich wel eens eenzaam? – maar ik houd mijn mond. Ik heb zelf ook zo mijn geheimen en uit ervaring weet ik dat je, als je vragen stelt, het risico loopt zelf ook aan een kruisverhoor te worden onderworpen. Het is veiliger om niet al te nieuwsgierig te zijn naar anderen, het is veiliger om niets te vragen.

Haar flat bevindt zich in een vierkant bakstenen gebouw dat er nogal doorsnee uitziet. Het trappenhuis is donker en weinig uitnodigend, maar wanneer we bij haar appartement aanbelden, buiten adem na vier trappen te zijn op gerend, doet ze de deur open en zie ik een ruimte vol kleur en gezelligheid.

Aan de donkeroranje muren hangen grote abstracte schilderijen in felle kleuren. Over twee enorme, zacht uitzierende banken zijn donkerrode lappen stof gedrapeerd waarop kleurige, exotische kussens liggen. Overal staan niet-brandende kaarsen.

‘Voilà! Mijn nederige stulpje.’ Alice trekt me naar binnen en kijkt me verwachtingsvol aan terwijl ik de kamer in me opneem. ‘Hoe vind je het? Ik heb alles zelf gedaan. Je had het eens moeten zien toen ik hier kwam wonen, heel saai en kaal allemaal. Het is een wonder wat je met een beetje kleur kunt doen. Het enige wat er eigenlijk voor nodig is, is een beetje creativiteit en een likje verf.’

‘Hartstikke cool,’ zeg ik. Ik moet bekennen dat ik een beetje jaloers ben. Alice’ huis is funky en ziet er veel jeugdiger uit dan het moderne, minimalistische appartement waar ik woon.

‘Echt waar? Vind je het echt mooi?’

‘Ja,’ zeg ik lachend. ‘Echt waar.’

‘Gelukkig. Ik wil namelijk dat je het hier net zo mooi vindt als ik, want ik wil dat we hier heel vaak samen zijn. Ik zie het al helemaal voor me; we zullen hier heel vaak samen zijn, in deze kamer, lekker kletsen en tot diep in de nacht onze diepste geheimen aan elkaar vertellen.’

Ik heb wel eens gehoord dat charmante, sterke persoonlijkheden je het gevoel kunnen geven dat je de enige mens op de hele wereld bent, en ik snap nu helemaal wat ze daarmee bedoelen. Ik weet niet precies wat Alice doet, of hoe ze het doet – iemand anders zou een veel te gretige, zelfs kruiperige indruk maken – maar door de overstelpende aandacht van Alice heb ik het gevoel dat ik de moeite waard ben en krijg ik het gewoon

warm bij de gedachte dat ze me volledig begrijpt.

Een kort, krankzinnig ogenblik lang stel ik me voor dat ik haar mijn geheim vertel. Ik zie het allemaal duidelijk voor me. Alice en ik in deze kamer; allebei een beetje aangeschoten, gielich en blij, en ook een heel klein beetje verlegen, dat gevoel dat je bekruipt wanneer je net een nieuwe vriendin hebt gevonden, een speciale vriendin; ik leg mijn hand op haar knie zodat ze haar mond houdt, zodat ze snapt dat ik iets belangrijks wil zeggen, en dan vertel ik het haar. Ik vertel het haar snel, zonder te stoppen, zonder haar aan te kijken. En wanneer ik ben uitgepraat, is ze lief en vergevingsgezind en begripvol, precies zoals ik hoopte. Ze omhelst me. Alles is goed en ik voel me lichter omdat ik het heb verteld. Ik ben vrij.

Maar dit is alleen maar een droom. Een idiote fantasie. Ik vertel haar niets. Ik draag mijn gebruikelijke outfit bestaande uit een spijkerbroek, laarzen en een blouse, en ik heb wat make-up bij me om op te doen voordat we naar het feest gaan. Alice wil echter per se dat ik een jurk aantrek. Haar kast puilt uit van de jurken, in allerlei kleuren en lengtes en stijlen. Ze moet er minstens honderd hebben, en aan sommige ervan hangt nog een prijskaartje. Ik vraag me af waar ze het geld vandaan haalt, hoe ze zich al die kleren kan veroorloven, en weer kom ik bijna in de verleiding om ernaar te vragen.

‘Ik heb iets met kleren.’ Ze grijnst.

‘Goh, het is dat je het zegt,’ reageer ik lachend.

Alice begint jurken uit de kast te trekken. Ze gooit ze op bed. ‘Hier. Zoek er maar eentje uit. De meeste heb ik nog nooit gedragen.’ Ze houdt een blauwe omhoog. ‘Vind je deze mooi?’

De jurk is best mooi, maar ik heb al een andere gezien die ik graag zou dragen. Rood, met een paisley-motief; een omslagjurk met een koord om de taille, gemaakt van een of andere rekstof. Het is een jurk die mijn moeder in de jaren zeventig had kunnen dragen en die heel mooi past bij mijn hoge laarzen.

Alice kijkt naar me. Lachend pakt ze de rode jurk van bed. 'Deze?'

Ik knik.

'Hij is prachtig, hè?' Ze houdt de jurk voor haar lichaam en kijkt in de spiegel. 'En duur ook. Van Pakbelle and Kanon. Je hebt een goede smaak.'

'Hij is heel mooi. Waarom doe je hem zelf niet aan? Het prijsje zit er nog aan, je hebt hem nog nooit gedragen. Je hebt hem vast bewaard voor een speciale gelegenheid.'

'Nee hoor. Ik doe iets anders aan. Iets bijzonders.' Alice houdt de jurk voor me op. 'Trek eens aan.'

De jurk zit me als gegoten en, zoals ik al had verwacht, past hij goed bij mijn laarzen. Het rood staat ook mooi bij mijn donkere huid en haren, en in de spiegel glimlach ik tevreden naar Alice. Ik voel me opgewonden, blij dat ik erin toe heb gestemd om mee te gaan.

Alice loopt naar de keuken en pakt een fles uit de koelkast. Het is champagne. Roze.

'Mmm,' zegt ze, terwijl ze de fles kust. 'Mijn enige ware liefde. En vanaf gisteren mag ik nog officieel drinken ook!'

De kurk op het plafond mikkend, maakt ze de fles open en schenkt, zonder me te vragen of ik wel wil, ons beiden een glas in. Ze neemt het hare mee naar de badkamer waar ze zich gaat douchen en omkleden, en wanneer ze weg is, pak ik mijn glas en neem een heel klein slokje. Ik heb geen alcohol meer gedronken sinds de avond waarop mijn familie is verwoest. Geen druppel. Maar ja, ik heb sinds die tijd ook niets leuks meer gedaan met een vriendin, en dus breng ik het glas nog een keer naar mijn mond en sta mezelf toe om te genieten van het gevoel van de bubbeltjes tegen mijn lippen, op mijn tong. Ik laat nog een klein slokje door mijn keel glijden en verbeeld me dat ik het effect ervan meteen merk, de alcohol die door mijn aderen stroomt, die mijn lippen laat tintelen en me licht in het hoofd maakt. De champagne is zoet en drinkt gemakkelijk weg,

als een vruchtensapje, en ik moet me beheersen om alles niet in één keer op te drinken.

Ik proef aandachtig van iedere slok en geniet ervan hoe mijn lichaam zich steeds meer ontspant naarmate ik meer drink. Wanneer het glas leeg is, voel ik me een stuk gelukkiger, luchtiger, zorgelozer – als een normaal meisje van zeventien – en ik laat me op Alice' kleurige bank vallen en giechel om niets in het bijzonder. En daar zit ik nog steeds, glimlachend, genietend van de aangename zwaarte van mijn lichaam op het kussen, wanneer Alice weer de kamer in komt.

'Wauw, Alice. Je ziet er...' Ik haal mijn schouders op, niet in staat een passend woord te vinden. 'Je ziet er fantastisch uit!'

Ze steekt haar armen in de lucht en draait een rondje op haar tenen. 'Dank u wel, *miss Katherine*,' zegt ze. Alice is heel mooi; opvallend mooi. Ze is lang en heeft volle borsten en lange, welgevormde benen, en haar gezicht is de volmaaktheid zelve: glinsterende donkerblauwe ogen, een goudglanzende huid.

Hoewel ik ook niet echt lelijk te noemen ben, voel ik me naast Alice echt een grijze muis.

Terwijl we op de taxi wachten, neemt Alice onze glazen mee naar de keuken om ze bij te vullen. Wanneer ik opsta om mijn glas aan te pakken, voel ik me een beetje duizelig. Het is geen onaangenaam gevoel – eerlijk gezegd voel ik me helemaal op mijn gemak, ontspannen en relaxed. En dit gevoel, deze lichtzinnige blijheid, deze gewaarwording dat de wereld een welwillend en vriendelijk oord is, komt me ineens heel bekend voor, en het dringt plotseling tot me door hoezeer dat gevoel me angst inboezemt. Dat is wat alcohol met je geest doet – je denkt dat je niet meer op je hoede hoeft te zijn, dat de wereld wel voor je zorgt – maar ik weet dat dit gevoel van veiligheid slechts een gevaarlijke illusie is. Door de alcohol neem je risico's die je anders niet zou nemen, door de alcohol maak je domme keuzes. En beter dan wie ook weet ik hoe verschrikkelijk de gevolgen van één verkeerde keuze kunnen zijn. Met

die gevolgen leef ik nog elke dag.

Hoewel ik het glas gewoon aanpak, doe ik alleen maar alsof ik ervan drink; ik laat de vloeistof mijn lippen nauwelijks beroeren, en wanneer de taxi komt, giet ik de rest in de gootsteen.

Alice heeft de balzaal boven in het Lion Hotel gehuurd. Het is een bijzonder grote, chique ruimte, met enorme houten ramen en een prachtig uitzicht over de stad. Er zijn witte ballonnen, witte tafelkleden en er treedt een bandje op. Cateraars poetsen champagneglazen op, en er staan schalen met duur uitziende hapjes. En omdat het een privéfeest is, wordt er niet naar onze identiteitsbewijzen gevraagd wanneer Alice voor ons allebei een glas champagne haalt.

‘Te gek, zeg.’ Ik neem Alice nieuwsgierig op. ‘Hebben je ouders dit allemaal voor je georganiseerd?’

‘Nee.’ Alice haalt minachtend haar neus op. ‘Die weten nog niet eens hoe ze een barbecuefeestje zouden moeten geven, laat staan zoiets als dit.’

‘Wonen ze in Sydney?’ vraag ik.

‘Wie?’ Ze fronst haar voorhoofd.

‘Je ouders.’

‘Nee. Nee, gelukkig niet. Ze wonen in het noorden.’

Ik vraag me af hoe Alice het zich kan veroorloven om in Sydney te wonen, waar ze haar huur van betaalt. Ik was ervan uitgegaan dat ze geld van haar ouders kreeg, maar dat lijkt me nu onwaarschijnlijk.

‘Hoe dan ook, het is erg aardig van je om zo’n groot feest voor je vrienden te geven,’ zeg ik. ‘Ik geloof niet dat ik ooit zo gul zou zijn. Ik zou het geld liever aan mezelf uitgeven. Aan een wereldreis of zoiets cools.’

‘Noem je dat aardig?’ Alice haalt haar schouders op. ‘Dat is het niet echt. Ik ben gek op feesten. Vooral wanneer ik het feestvarken ben. Ik kan niks leukers bedenken. En trouwens, naar het buitenland gaan trekt me helemaal niet.’

‘O nee?’

‘Ik ken daar niemand, en niemand kent mij. Wat heeft het dan voor zin?’

‘O.’ Ik lach, terwijl ik me afvraag of ze een grapje maakt. ‘Ik kan wel wat dingen opnoemen die me leuk lijken. Zwemmen in de Middellandse Zee, de Eiffeltoren zien, de Chinese Muur, het Vrijheidsbeeld... plus het feit dat je er niemand kent. Dat moet toch een enorm gevoel van vrijheid geven?’ Ik merk dat Alice me sceptisch aankijkt. ‘Trekt dat je echt helemaal niet aan?’

‘Nee, ik vind het hier leuk. Ik vind mijn vrienden leuk. Ik hou van mijn leven hier. Waarom zou ik hier weg willen?’

‘Omdat...’ Net als ik haar wil vertellen over mijn grote nieuwsgierigheid naar de rest van de wereld, over mijn fascinatie voor vreemde talen en andere gewoontes en gebruiken, voor de geschiedenis van de mensheid, worden we onderbroken door de eerste gasten die binnenkomen.

‘Alice, Alice!’ roepen ze, en ineens wordt ze omringd door mensen. Sommigen ervan herken ik van school, anderen, wat oudere lui, heb ik nog nooit eerder gezien. Sommigen zijn erg formeel gekleed, in lange jurken en pakken met das, anderen gewoontjes, in spijkerbroek en T-shirt, maar ze hebben allemaal één ding gemeen: ze willen allemaal een stukje van Alice, een ogenblikje van haar tijd; ze willen haar onverdeelde aandacht, haar aan het lachen maken. Allemaal, zonder enige uitzondering, willen ze dat Alice hen leuk vindt.

En Alice speelt haar rol met verve, ze geeft al haar gasten het gevoel dat ze welkom zijn, stelt hen op hun gemak, maar om de een of andere reden kiest ze ervoor om het grootste gedeelte van de avond met mij door te brengen. Met haar arm door de mijne gestoken, sleept ze me van groepje naar groepje en betreft me bij elk gesprek. We dansen samen en roddelen over wat iedereen aanheeft, over wie met wie flirt en wie zich tot wie aangetrokken lijkt te voelen. Ik vermaak me uitstekend. Ik heb in geen jaren zoveel plezier gehad. En terwijl ik daar ben,

denk ik geen enkele keer aan mijn zus, en ook niet aan mijn doodongelukkige ouders. Ik dans en ik lach en ik flirt. Ik vergeet, voor een poosje, de avond waarop ik de verschrikkelijke waarheid over mezelf leerde kennen. Ik vergeet de avond waarop ik ontdekte dat ik in het diepst van mijn ziel een schandelijke, verachtelijke lafaard ben.